

Caravaggio – Obrácení svatého Pavla, 1600 – 1601. První, odmítnutá verze obrazu.

Autor: Stephen McNallen

Už delší dobu tvrdím, třeba ve svém článku ve druhém svazku sborníku *Tyr*, že my, následovníci germánského pohanství, musíme být co možná nejzdatnější ve filosofii. Musíme být schopni diskutovat s našimi intelektuálními oponenty, ať už se jedná o místního kněze nebo vyškoleného jezuitu. Pravděpodobně nejdůležitějším důvodem ale je potřeba poznat širší perspektivu historie idejí, tak abychom dokázali fenomén Asátrú vysvětlit přitažlivou a soudržnou formou inteligentním křesťanům, kteří by se následně za správných okolností mohli připojit k našim lidem.

Před pár dny mi přistál ve schránce skvělý pomocník při plnění tohoto úkolu. V běžné polstrované obálce byla kniha s prostým názvem *Být pohanem*. Jejím autorem je Alain de Benoist, autor zhruba padesáti knih a několika tisíc článků, převážně ve francouzštině. Benoist je však nejlépe známý jako zakladatel intelektuální a hluboce pohanské „francouzské Nové pravice“.

Už nějakou dobu jsem věděl, že vydavatelství Ultra (v současnosti transformované do vydavatelství Arcana Europa – pozn. DP), zodpovědné mj. za pozoruhodné svazky *Tyr*, zamýšlí vydat také tento první anglický překlad z bohatého de Benoistova díla. Z výsledku rozhodně zklamán nejsem. Je to dílo, které prostě musíte mít. O jeho významu jsem přesvědčen natolik, že jsem nějaké výtisky objednal i pro distribuci prostřednictvím internetových stránek své organizace AFA (Asatru Folk Assembly).

Co nám ale kromě schopnosti vyjádřit se a bránit naše přesvědčení sofistikovaným způsobem kniha *Být pohanem* ještě nabízí? Jako první mi na mysli vytane slovo „dospělost“. Hned v první kapitole nám autor říká, že jeho největší obavou není úplný zánik pohanství: podle něj totiž navzdory velice vytrvalé a všudypřítomné historické represi nikdy vlastně nezmizelo. Mnohem více se Francouz obává „návratu pohanství v primitivní nebo infantilní formě, v duchu ‚druhé religiozity‘, již už Spengler správně popsal jako jednu z charakteristik kultury na úpadku a Julius Evola označil za jev, který v zásadě odpovídá fenoménu útěku, odcizení a zmatených náhražek, bez vážných dopadů na realitu; jedná se o cosi hybridního, vetchého a

sub-intelektuálního’.”

Poselství je jasné. Jakmile se civilizace blíží svému pádu, lidé propadají zoufalství. Ti, kdo tento problém vnímají nejcitlivěji, se často instinktivně navracejí zpět ke svým rasovým a kulturním kořenům pro pocit bezpečí a snad i pro odpovědi. Řešení však nespočívá v ožívování starých forem a opakování minulosti doslovným způsobem. Místo toho je třeba přenést esenci minulosti do současnosti, tak aby ji mohli užívat muži a ženy našeho věku. V našem konkrétním případě germánského náboženství to znamená nesnažit se napodobovat deváté (ani šesté, ani první) století. Raději bychom se měli snažit přenést výtah hodnot a ducha minulosti – vzácné kapky ze studnice Wyrdu – do našich vlastních životů a časů, a tak znovuoživit naše lidi. Kultury umírají, stejně jako národní státy, ale lid (*Volks*) a jeho duch s nimi zemřít nemusí. Může přežít a prospívat ponořením se do věčné podstaty bohů a předků.

Kniha *Být pohanem* nabízí i mnoho dalších lekcí a každá z nich je stejně důležitá jako ta právě zmíněná. Znamená to, že budete souhlasit se vším, co de Benoist v knize píše? Samozřejmě že ne. Některým kniha jistě připadne přespříliš intelektuálská. (Nic překvapivého, protože jeho přístup je nevyhnutelně intelektuální). Benoist by se pravděpodobně na jednom z našich blotů cítil nesvůj – ale filozofové často žijí ve světě, kde by se nám nedýchalo zrovna volně. Jakékoli podobné námitky proti knize *Být pohanem* jsou ale ve srovnání s bohatstvím v tomto svazku předkládaných myšlenek nedůležité.

Recenze Stephena McNallena „*On Being a Pagan* by Alain de Benoist“ původně vyšla na stránkách Runestone.org.

Poznámka: Tuto důležitou knihu si můžete v češtině objednat na stránkách nakladatelství Sol Noctis nebo [zde](#).